

“Η ιερωσύνη είναι ωραία! Έχει πνευματική ωραιότητα”

[Μητροπολιτικό Έργο](#) / [Ι.Μ. Μάνης](#)

Του Σεβ. Μητροπολίτου Μάνης κ. Χρυσοστόμου Γ΄

Ἡ ιερωσύνη εἶναι ὡραία! Ἔχει πνευματική ὡραιότητα. Εἶναι λειτουργήμα ἱερό καί ὑψηλό. Ἔχει θεία ἀρχή. Εἶναι θεοῖδρυτος θεσμός. Ὁ Θεός εὐδοκεῖ. Ὁ Χριστός προσκαλεῖ. Τό Ἅγιον Πνεῦμα τελεῖ. Ἔτσι ὅταν χειροτονεῖ ὁ Ἐπίσκοπος καθίσταται ὄργανον τῆς θείας χάριτος. «Ἡ χεὶρ τοῦ Ἀρχιερέως ἐπὶ κεφαλῇ τοῦ ἀνδρός, τό δέ πᾶν ὁ Θεός ἐργάζεται». Τό Πανάγιον Πνεῦμα εἶναι ἐκεῖνο πού καθιστᾷ τούς ἱερεῖς στήν Ἐκκλησία. Καί ἡ Ἐκκλησία λειτουργεῖ μέ τούς ἱερεῖς της. Τίποτα δέν γίνεται στήν Ἐκκλησία καί κανένα μυστήριον δέν ἐπιτελεῖται χωρίς τούς ἱερεῖς.

Γι' αυτό ή τιμή είναι μεγάλη. Ο ιερέυς καθίσταται συνεχιστής του έργου των Αγίων Αποστόλων. Έρχεται και γίνεται διάκονος και υπηρέτης των ανθρώπων χάριν της ωφελείας και σωτηρίας της ψυχής των. Η ιερωσύνη είναι υψηλότερα σε πνευματική αξία κάθε άλλης επίγειας εξουσίας και αρχής. Βέβαια υπάρχουν και τα κωλύματα για την χειροτονία και χρειάζεται μεγάλη προσοχή αλλά εμφανίζονται και δυσχέρειες στο έργο του ιερέως γιατί έχει να κάμνει με ανθρώπους, με τις ψυχές των ανθρώπων. Ο ιερέυς, επί πλέον έχει ν' αντιμετωπίσει τους έχθρους του λογικού ποιμνίου του, τους λύκους και κλέπτες της σωτηρίας της ποίμνης του Χριστού. Στην άσκηση λοιπόν του έργου του θα δεχθεί δοκιμασίες και πίκρες αλλά με την βοήθεια του Χριστού θα υπερβαίνει κάθε φορά τα εμπόδια και θα κατανικᾷ τόν αντίδικο διάβολο.

Με την πλατειά αγάπη που πρέπει να τόν διακρίνει, την ακλόνητη πίστη, με την ταπεινοφροσύνη, τόν θεϊο ζήλο, την πραότητα, την σύνεση, την ειρηνικότητα, την επιείκεια, τό φρόνημα της δικαιοσύνης, τόν εύλαβή και ένάρετο βίο του, με τό φιλακόλουθο πνεῦμα, τό ιερατικό ἦθος του, μ' ὅλα αυτά, ὁ καλός ιερέυς θά είναι ἀφοσιωμένος στά ιερατικά του καθήκοντα. Ἐτσι θά ἔχει καί τόν σεβασμό καί την τιμή ἀπό μέρους τῶν χριστιανῶν καί ὄντας «ὅλως ιερωμένος Θεῷ», ἡ θεία Χάρις πάντοτε θά τόν ἐπισκιάζει.

Τό κύριον ἔργον τοῦ ιερέως εἶναι νά προσφέρει θυσία στό Θεό ἐπί τοῦ ιεροῦ θυσιαστηρίου, δηλαδή νά λειτουργεῖ. Καί ὅταν ὁ ιερέυς λειτουργεῖ εὐσυνείδητα γεμίζει Θεό, πληροῦται ἡ καρδιά του ἀπό θεϊκή εὐφροσύνη. Δέν θέλει τίποτα ἄλλο. Δέν τόν εὐχαριστεῖ τίποτα ἀπό τά τοῦ κόσμου. Λέγει μέσα του: Σήμερα λειτούργησα. Σήμερα ὕψωσα τά ἀνάξια, χοϊκά χέρια μου καί εὐλόγησα ἄρτον καί οἶνον καί τό Ἅγιον Πνεῦμα ἔκαμνε τήν μεταβολή σέ Σῶμα καί Αἷμα Χριστοῦ. Σήμερα κοινώνησα τῶν ἀχράντων Μυστηρίων καί πῆρα Χριστό μέσα μου! Ὡ, τῆς ἀφράστου εὐφροσύνης!

Ἐπειτα ὁ ιερέυς τελεῖ καί ἄλλα ιερά Μυστήρια. Πόσο σπουδαῖο εἶναι τοῦτο, νά καθίσταται ὑπουργός καί οἰκονόμος τῶν θείων Μυστηρίων! Ἀλλά καί ὀφείλει καί νά διδάσκει τόν λαόν τοῦ Θεοῦ, νά κηρύττει τόν θεῖον λόγον, νά συμβουλεύει, νά παρηγορεῖ, νά ἐνισχύει, νά καταπαύει ταραχές καί ἔριδες, νά προφυλάσσει ἀπό τίς αἱρέσεις τούς πιστούς, νά συγχωρεῖ, νά στερεώνει στήν ὀρθόδοξη πίστη. Ποτέ ὁ ιερέυς δέν πρέπει νά καταριέται ἀλλά πάντοτε νά εὐλογεῖ κατὰ τόν βιβλικόν λόγον «εὐλογεῖτε καί μή καταρᾶσθε» (Ρωμ. 12,14), ποτέ δέν θά μεταφέρει κακότητα ἀλλά καλωσύνη καί αγάπη. Πάντοτε θά εἶναι ἐλεήμων καί στοργικός πατέρας.

Ο ἱερέυς ἔχει συνεπῶς ὕψιστη ἀποστολή πρός πνευματική διαποίμανση τῶν χριστιανῶν ἐνοριτῶν του καί ὀφείλει νά γνωρίζει ὅτι θέλει δώσει λόγον στό Θεό

περί ενός εκάστου αὐτῶν. Αὐτή τήν ἀποστολή ἡ Ἐκκλησία τοῦ τήν ἀνέθεσε καί εἶναι μεγάλο τό χρέος. Γι' αὐτό καί ὁ ἱερεὺς πρέπει νά ἔχει καθαρή ψυχὴ καί ὡς λέγει ὁ Ἰ. Χρυσόστομος: «ἱερέως ψυχὴν δεῖ τῶν ἀκτίνων αὐτῶν εἶναι καθαρωτέραν».

Διάβασα γιά τόν ἱερέα: «Πατήρ καί Υἱός καί Ἅγιον Πνεῦμα πάντα οἰκονομεῖ, ὁ δέ ἱερεὺς τήν ἑαυτοῦ δανεῖζει γλῶτταν καί τήν ἑαυτοῦ παρέχει χεῖρα» (Ἰω. Χρυσόστομος) καί πάλιν ὁ ἴδιος ἱερός πατήρ: «Οἱ ἱερεῖς ἔλαβαν ἐξουσία τέτοια, τήν ὁποία ὁ Θεός οὔτε στούς ἀγγέλους οὔτε στούς ἀρχαγγέλους ἔδωσε». Ἐνα ἄλλο ἐπίγραμμα λέγει: «Βλέψον ἱερεῦ, τόν θυόμενον ἄρτον, οὗτος φλόξ ἐστίν, οὐχ ποτέ ἐν βάτῳ, ἀλλά φλόξ φλογός καί φλογίνη ρομφαία ἄπτοντ' ἀναιδῶς φλέγουσα ἱερέα». Διάβασα τούς στίχους: «Ἐπεσε ὁ ἥλιος μέσα στό ποτήρι κι ὁ ἱερέας ἔκθαμβος ψελλίζει, -Ἰλάσθητί μοι!, ὅπως τό ἀγγίζει στό στόμα νά τό φέρη, νά τό γείρη καί νά δεχθῇ ὡκεανό φωτιᾶς». Ἀλλά συνάμα καί τούς ἄλλους ποιητικούς στίχους: «Ἄξιος ὁποιοῦ ἡ καρδιά προσφέρεται βωμός, ὅταν κατέρχεται σάν ἥλιος τ' Ἅγιο Πνεῦμα, κι' ὁ ἄρτος Σῶμα γίνεται κι' ὁ οἶνος Αἷμα καί τό δικό του σῶμα διάφανο, τό χέρι φῶς, σάν ἡλιαχτίδα τρέμει τῶν Ἀγίων λειτουργός». Ὁ ἁγ. Συμεών ὁ νέος Θεολόγος λέγει: «Ἱερεὺς ἐστὶ ὁ δυνάμει Πνεύματος Ἁγίου μεταποιηθεὶς». Ὁ ἁγ. Νικόλαος Ἀχρίδος γράφει: «Ὁ ἱερέας μπορεῖ νά εἶναι 25 χρονῶν. Μά ἡ ἱερωσύνη του εἶναι ἀπό καταβολῆς κόσμου. Ὅταν φιλᾷτε τό χέρι τοῦ παπᾶ σας, φιλᾷτε ὁλόκληρη τήν ἀλυσίδα τῶν ὁσίων καί ἁγίων ἱερέων...ἀσπάξεσθε τό χέρι, προσκυνᾷτε τήν ἱερωσύνη». Διάβασα ἕνα ἄλλο ἐπίγραμμα: «Νά λειτουργεῖς, ὡς νά εἶναι ἡ πρώτη καί ἡ τελευταία σου Θ. Λειτουργία» καί ἀκόμη ἄλλο ἕνα τοποθετημένο σέ μιά γωνία ἐνός Ἱεροῦ Βήματος: «Πρόσεχε, σέ βλέπουν οἱ ἄγγελοι». Διάβασα, γιά ἄλλον ἱερέα πού ὅταν στεκόταν μπροστά στήν Ἁγία Τράπεζα καί λειτουργοῦσε δέν πατοῦσε στή γῆ. Ἦταν ὑπερυψωμένος.

*

Ἐπειτα ἄκουσα γιά πολὺν ἱερέα ὅτι κυριολεκτικὰ συγκλονιζόταν ὅταν ἔλεγε «Κύριε Ἐλέησον», «Παράσχου Κύριε», «Ἀμήν», πού ἔβγαιναν ἀπό τά βάθη τῆς ψυχῆς του. Ἄκουσα γιά ἄλλο ἱερέα ὅτι ὅταν ἦταν ἀσθενής καί δέν τόν κρατοῦσαν τά πόδια του μετὰ τόν καθαγιασμό τῶν Τιμίων Δώρων πού εἶχε γονατίσει καί ἔπρεπε μετὰ νά ἐγερθεῖ, ἄγγιξε στή γωνία τήν Ἁγία Τράπεζα γιά νά στηριχθεῖ ὥστε νά μὴ πέσει κάτω καί τότε δακρυσμένος γύρισε καί εἶπε στούς συλλειτουργοὺς του: «Μέ συγχωρεῖτε ἀναγκάστηκα νά ἀκουμπήσω στήν Ἁγία Τράπεζα!». Μοῦ εἶπαν ὅτι ὅταν ἔβλεπαν οἱ κάτοικοι ἀπὸ μακριὰ ἕνα συγκεκριμένο ἱερέα ἔλεγαν: «Νά, ὁ ἄνθρωπος τοῦ Θεοῦ» καί ὅταν περνοῦσε κοντά τους, νόμιζαν πὼς σέρνεται δίπλα τους, τό ἱμάτιο τοῦ Χριστοῦ. Ἄκουσα πάλι γιά ἕνα ἱερέα, ὁ ὁποῖος συχνά προέτρεπε: «Ἄνοιξε τό Εὐαγγέλιο γιά νά δεῖς πόσο σ' ἀγαπᾷ ὁ Χριστός» καί γι'

ἄλλον πού ἔλεγε: «Παρεκτρέπεσαι ἀκόμα καλό μου παιδί, γιατί δέν σ' ἔχω βάλει γιά τά καλά στή προσευχή μου».

*

Ἀλλά ἀκόμη καί εἶδα σεβάσμιο ἱερέα μετά τήν Θ. Μετάληψη νά ἀπλώνει τά χέρια του στίς φλόγες στό ἀναμμένο κερί τῆς Ἀγίας Τράπεζας γιά νά καοῦν τυχόν λίαν ἐλάχιστοι «μαργαρίτες». Εἶδα ἄλλον ἱερέα πρίν εἰσέλθει στό Ἱ. Βῆμα νά βγάζει τά παπούτσια του πού φόραγε γιά τόν δρόμο καί νά βάζει ἄλλα πού εἶχε μέσα σ' ἓνα κουτί γιά νά εἰσέλθει στό Ἱερό Βῆμα καί τάνάπαλιν. Ἄλλος ἱερεύς μπροστά στήν Ἀγία Τράπεζα ὅταν λειτουργοῦσε ποτέ δέν κύτταγε δεξιά – ἀριστερά ἀλλά τά μάτια του ἦταν ὁλόϊσα καρφωμένα στόν Ἑσταυρωμένο. Εἶδα ἱερέα νά κλαίει ὅταν ἔλεγε «Λάβετε φάγετε...» «Πίετε ἐξ αὐτοῦ πάντες...». Ἄλλος ἱερεύς – πνευματικός νά στενοχωριέται γιά τίς ἐξομολογούμενες ἁμαρτίες τοῦ πιστοῦ καί κατά τήν διάρκεια τῆς ἐξομολόγησης νά ἔχει κατεβασμένο τό κεφάλι του. Εἶδα γέροντα ἱερέα ὅτι ὅταν ἔλεγε τίς ἐκφωνήσεις πού ἀπευθυνόντουσαν στόν Θεό Πατέρα ἢ τόν Χριστό μέ τίς φράσεις: «Ὅτι πρέπει σοι πᾶσα δόξα...» ἢ «καί σοί τήν δόξαν ἀναπέμπομεν...» ἢ «σοί προσπίπτομεν καί σοῦ δεόμεθα...» ἢ «σέ ὑμνεῖν, σέ εὐλογεῖν...», τίς προσωπικές αὐτές ἀντωνυμίες τίς ἔλεγε τόσο ἐκφραστικά δείχνοντας μέ τό χέρι του τήν εἰκόνα τοῦ Χριστοῦ, τόν Ἑσταυρωμένο, ὥστε ἔνοιωθες, πράγματι, τήν τοῦ Κυρίου παρουσία.

Κατακλείουμε μέ μία διήγηση ἐκ τῶν λόγων τοῦ Ὁσίου Ἀναστασίου τοῦ Σιναΐτου (7ος αἰ.) περί τοῦ Ἱερατικοῦ ἀξιώματος. «Εἰς τῆς Λαοδικείας τό κάστρον ἦτον ἓνας ἱερεύς εὐλαβῆς καί φοβούμενος τόν Θεόν· μίαν νύκτα ὑπῆγε πρὸς αὐτόν ὁ πρῶτος τοῦ τόπου ἀναγκάζοντάς τον νά σηκωθῇ, νά ὑπάγῃ νά βαπτίσῃ τό παιδίον αὐτοῦ τό νήπιον, ὅτι ἦτον εἰς κίνδυνον θανάτου. Ὁ δέ ἱερεύς ὡς ἤκουσε τοῦτο ἐσηκώθη παρευθὺς χωρὶς καμμίαν ἀμέλειαν, καί ἄρχισεν ἀπὸ τῆς κλίνης νά λέγῃ τάς Εὐχάς τοῦ ἁγίου Βασιλείου τοῦ Βαπτίσματος· καί οὕτως ὑπῆγεν εἰς τόν τόπον ὅπου ἤθελε νά βαπτισθῇ τό παιδίον· τήν ὥραν δέ, ὅπου ἔφερναν τό ὕδωρ καί τό ἅγιον ἔλαιον, ἀπέθανε τό παιδί ἀβάπτιστον. Καί λαβὼν ὁ ἱερεύς ἐκεῖνος, τό ἔβαλεν ἔμπροσθεν τοῦ Θυσιαστηρίου, καί εἶπεν· ἐσένα τοῦ ὁμοδούλου μου Ἀγγέλου τοῦ Θεοῦ λέγω, μετ' ἐκείνης τῆς ἐξουσίας ὅπου μᾶς ἔδωκεν ὁ Χριστός, νά δέσωμεν καί νά λύσωμεν τά ἐπὶ τῆς γῆς καί ἐν οὐρανῷ, ἀπόδος τήν ψυχὴν τοῦ παιδίου εἰς τό σῶμα, ὥστε νά βαπτισθῇ· διότι δέν λογιάζω, νά σέ ἐπρόσταξεν ὁ Θεός, νά πάρῃς αὐτήν τήν ψυχὴν ἀβάπτιστον· διότι γνωρίζει ὁ Δεσπότης σου καί Δεσπότης μου, ὅτι δέν ἀμέλησα, ἀλλὰ τήν ὥραν ὅπου ἐξυπνίσθην, μέ τήν φωνήν τοῦ πατρός τοῦ παιδίου, παρευθὺς ἄρχισα τήν Εὐχὴν τοῦ Βαπτίσματος. Ταῦτα τοῦ ἱερέως πρὸς τόν Ἀγγελον εἰπόντος, ἀνέστη τό παιδίον, ἐλθούσης τῆς ψυχῆς παρὰ τοῦ Ἀγγέλου εἰς τό σῶμα· καί ὅταν τό ἐβάπτισεν ὁ ἱερεύς, τότε πάλιν ἐκοιμήθη ἐν Κυρίῳ· καί

παρέλαβεν ὁ Ἄγγελος βαπτισμένην τήν ψυχὴν τοῦ παιδίου. Τοῦτο εἶναι ἄξιον νά μᾶς φανερώσῃ τό ἀξίωμα τῆς Ἱερωσύνης· πῶς ἐάν εἰς τοὺς Ἀγγέλους ἔχῃ δύναμιν καί τό εὐλαβοῦνται, πόσω μᾶλλον εἰς τοὺς ἀνθρώπους νά μή ἦναι ἄξιον καί δυνατόν, νά λύῃ καί νά δένη».

Μετά ἀπ' ὅλα αὐτά. Ἱερεὺς τοῦ Ὑψίστου! Λειτουργὸς τοῦ Κυρίου! Ὁ στιχουργὸς θά γράψῃ: «Τά πῆλινά σου δάκτυλα, τὸν ἄνθρακα προσπαύουν καθὼς ἡ φλόγα τῆς θυσίας στό βωμό ἀνάβει καί φλέγεται ἡ καρδιά σου πρὶν φλογίσει τίς καρδιές μας». Ὅποια τιμὴ, ὅποια δωρεὰ καί εὐλογία τοῦ Θεοῦ ἀλλὰ καί ὅποια εὐθύνη. Εἶναι ἰσόβιο τό ἔργο του. Μία ἡμέρα θά ἀξιωθεῖ νά λειτουργεῖ καί στό ἐπουράνιο Θυσιαστήριο. Ἐχει λάβει τὴν «παρακατηθήκη». ὦ, ἱερεῦ, πρόσεχε.